Euronest parlamentārās asamblejas rezolūcija par neoficiāla un nedeklarēta darba novēršanu un sociālā nodrošinājuma uzlabošanu darba ņēmējiem Eiropas Savienībā un Austrumu partnerības valstīs

(2018/C 343/04)

EURONEST PARLAMENTĀRĀ ASAMBLEJA,

— ņemot vērā asociācijas nolīgumus (*AA*) starp Eiropas Savienību un attiecīgi Moldovu, Gruziju un Ukrainu un Visaptverošo un pastiprināto partnerības nolīgumu (*CEPA*) ar Armēniju, kā arī jo īpaši šo nolīgumu nodaļas par tirdzniecību un ilgtspējīgu attīstību un par nodarbinātību, sociālo politiku un vienlīdzīgām iespējām,

— ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienību (LES), jo īpaši tā preambulu, kā arī 3. un 6. pantu,

— ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību (LESD), jo īpaši tā 6., 9., 145., 151., 152., 153., 154., 156., 159. un 168. pantu,

— ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartu,

— ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību konvenciju,

— ņemot vērā 1996. gada 3. maija Eiropas Sociālo hartu, jo īpaši tās I sadaļu un II sadaļas 3. pantu,

— ņemot vērā 1964. gada Eiropas Sociālā nodrošinājuma kodeksu un 1990. gada pārskatīto kodeksu,

— ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regulu (EK) Nr. 883/2004 par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu ([1]) un Eiropas Konvenciju par sociālo nodrošinājumu (ETS Nr. 078),

— ņemot vērā Eiropas sociālo tiesību pīlāra proklamēšanu 2017. gada novembrī un Eiropas Parlamenta 2017. gada 19. janvāra rezolūciju par Eiropas sociālo tiesību pīlāru ([2]),

— ņemot vērā Starptautiskās Darba organizācijas (SDO) Konvenciju un ieteikumus Nr. 81, Nr. 102, Nr. 129, Nr. 155, Nr. 187, Nr. 197, Nr. 202 un Nr. 204, kā arī tās programmu pienācīgas kvalitātes nodarbinātībai,

— ņemot vērā Austrumu partnerības samita 2017. gada 24. novembrī pieņemto kopīgo deklarāciju un 20 mērķus, kas jāsasniedz līdz 2020. gadam, kā arī pieņemto un deklarācijai pievienoto pārskatīto struktūru,

A. tā kā saskaņā ar LES 3. pantu Eiropas Savienība strādā pie Eiropas ilgtspējīgas attīstības, cenšoties panākt pilnīgu nodarbinātību un sociālo attīstību, kā arī vides augsta līmeņa aizsardzību un tās kvalitātes uzlabošanu; tā kā ES proklamēja Eiropas sociālo tiesību pīlāru, reaģējot uz pieaugošajiem sarežģījumiem sociālā nodrošinājuma un ES iedzīvotāju aizsardzības jomā; tā kā ir pieņemts ES sociālais *acquis*, kas balstās uz dažādiem valsts, ES un starptautiskiem tiesību instrumentiem, jo īpaši SDO un Eiropas Padomes konvencijām, kuras parasti aptver tiesības, kas pamatā saistītas ar darba līgumiem, darba apstākļiem vai labklājības pieejamību;

B. tā kā Eiropas Savienības Pamattiesību hartā ir noteiktas tiesības, kas ir sevišķi būtiskas darba ņēmējiem, kuri pārvietojas ES iekšienē vai uz to, jo sevišķi cilvēka cieņa (1. pants), verdzības un piespiedu darba aizliegums (5. pants), brīvība izvēlēties profesiju un tiesības strādāt (15. pants), diskriminācijas aizliegums (21. pants), tiesības uz informāciju un konsultācijām (27. pants), tiesības uz kolektīvām sarunām un rīcību (28. pants), tiesības izmantot darbā iekārtošanas pakalpojumu (29. pants), aizstāvība nepamatotas atlaišanas gadījumā (30. pants), godīgi un taisnīgi darba apstākļi (31. pants), bērnu darba aizliegšana un strādājošu jauniešu aizsardzība (32. pants), sociālais nodrošinājums un sociālā palīdzība (34. pants), tiesības uz veselības aizsardzību (35. pants) un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un taisnīgu tiesu (47. pants);

C. tā kā nav saistoša mehānisma pārrobežu sadarbībai starp ES dalībvalstu attiecīgajām iestādēm, lai risinātu ar nedeklarētu darbu saistītus jautājumus; tā kā 2016. gada maijā izveidoja Eiropas platformu nedeklarēta darba novēršanai (turpmāk – "*UDW* platforma"), lai apmainītos ar paraugpraksi un informāciju par šo jautājumu, kā arī lai sekmētu dalībvalstu sadarbību;

([1]) OV L 166, 30.4.2004., 1. lpp.
([2]) Pieņemtie teksti, P8_TA(2017)0010.

D. tā kā Komisija ir ierosinājusi jaunu direktīvu par pārredzamiem un paredzamiem darba apstākļiem;

E. tā kā Komisija ir iesniegusi priekšlikumu Padomes ieteikumam par darba ņēmēju un pašnodarbināto piekļuvi sociālajai aizsardzībai;

F. tā kā Komisija ir paziņojusi, ka izveidos Eiropas Darba iestādi, lai panāktu ES noteikumu par darba ņēmēju mobilitāti izpildi; tā kā tā ir arī informējusi par plāniem ieviest Eiropas sociālā nodrošinājuma numuru;

G. tā kā Eiropas kaimiņattiecību politikai, jo īpaši padziļinātajām un visaptverošajām brīvās tirdzniecības zonām (*DCFTA*) ar Gruziju, Moldovas Republiku un Ukrainu, un bezvīzu ceļošanas režīmam ir plaša ietekme uz darba tirgu un darba ņēmēju sociālajiem apstākļiem gan ES dalībvalstīs, gan Austrumu partnerības (*EaP*) valstīs; tā kā pārrobežu darījumdarbības vajadzībām ir nepieciešama valstu darba uzraudzības un izpildes panākšanas struktūru sadarbība, lai nodrošinātu spēkā esošo tiesību aktu īstenošanu;

H. tā kā bezdarbs, korupcija un slikta pārvaldība, kā arī vardarbīgi konflikti ES kaimiņvalstīs liek cilvēkiem pamest savas mājvietas un meklēt darbu, kur vien iespējams, tostarp ārvalstīs; tā kā bēgļi un imigranti ir vairāk pakļauti nedeklarēta darba riskam bez sociālās aizsardzības un nereti ir nodarbināti nekvalificētā darbā; tā kā bēgļi un imigranti, jo īpaši sievietes, veido neaizsargātākās grupas darba tirgū un sabiedrībā kopumā;

I. tā kā sociālās sekas, kas izrietējušas no globālās finanšu un ekonomikas krīzes un pārveides procesiem ES dalībvalstīs un *EaP* valstīs, ir bijušas ļoti plašas, izpaužoties kā jauniešu un ilgtermiņa bezdarbs, kā arī pieaugoša nevienlīdzība un nabadzība; tā kā šie notikumi, kas nereti ir stingras ekonomiskās politikas sekas, ir izraisījuši vairākas izmaiņas ES dalībvalstu un kaimiņvalstu sociālā nodrošinājuma sistēmās, tādējādi pazeminot standartus, arī veselības aprūpes un pensiju jomās; tā kā darba kodeksa reformas ir izraisījušas ierobežojumu atcelšanu un liberalizāciju, bet nav samazinājušas neoficiālās ekonomikas apjomu;

J. tā kā nedeklarētam darbam bieži vien ir pārrobežu dimensija; tā kā nedeklarēta darba raksturs dažādās valstīs var izpausties atšķirīgi atkarībā no ekonomiskajiem, administratīvajiem un sociālajiem apstākļiem; tā kā katrā valstī atšķiras valsts tiesību akti nedeklarēta darba jomā un valsts līmenī izmantotās definīcijas; tā kā nedeklarēta darba novēršanas pasākumi tādējādi būtu jāizstrādā, ņemot vērā minētās atšķirības;

K. tā kā iespēja atrast nedeklarētu darbu ir galvenais veicinošais faktors, kas motivē nelegālu imigrāciju; tā kā iedzīvotāji ar neatbilstīgu vai neregulētu statusu, uz kuriem parasti neattiecas sociālā nodrošinājuma sistēma, nereti saņem nedeklarēta darba piedāvājumus apstākļos, kas ir sociāli nepieņemami un pārkāpj veselības un drošības noteikumus vai valsts koplīgumus;

L. tā kā darba tirgi un sabiedrība attīstās gan ES dalībvalstīs, gan *EaP* valstīs un tā kā digitālā revolūcija, darba modeļu pārmaiņas un demogrāfiskā attīstība rada lielus izaicinājumus, kas darba tirgum nozīmē gan sarežģījumus, gan iespējas;

M. tā kā, neraugoties uz to, ka saskaņā ar ES un ES dalībvalstu tiesību aktiem nopietni darbaspēka ekspluatācijas veidi ir krimināInozīegums, ir gadījumi, kuros ekspluatācija mājsaimniecības darbā tiek uzskatīta par pieņemamu, piemēram, tīrīšanas darbu un bērnu vai vecu cilvēku aprūpē;

Vispārīgas piezīmes

1. uzsver, ka cīņa pret nedeklarētu darbu un pasākumi sociālā nodrošinājuma garantēšanai ir nozīmīgs kopīgs uzdevums ES dalībvalstīm un *EaP* valstīm, tādēļ uz to vajadzētu attiecināt kopīgus centienus un sadarbību;

2. atzīst, ka nedeklarēts darbs ir uzdevums, kura risināšana ir sarežģīta un darbietilpīga, jo sevišķi valstīm, kas saskaras ar sarežģītiem sociāli ekonomiskiem apstākļiem, kurus raksturo augsts bezdarba līmenis, plaša nabadzība un sociālā atstumtība, vāja darījumdarbības vide un fiskālās telpas trūkums; tomēr uzsver, ka nedeklarēts darbs izraisa nopietnas sekas sabiedrībās kopumā, tostarp izraisot ieņēmumu zaudējumus valstu nodokļu iestādēm, iedragājot sociālās labklājības finansējumu un tā izmaksāšanu, radot nestabilus darba apstākļus un sistēmiskus riskus saistībā ar darba ņēmēju pamattiesību pārkāpumiem, kopīgas pārstāvības trūkumu un negodīgu konkurenci uzņēmumu starpā; tādēļ uzsver, ka ir vajadzīgas saskaņotas un integrētas valsts stratēģijas un starptautiskā sadarbība, lai sekmētu pāreju no neoficiālās uz oficiālo ekonomiku;

3. tādēļ pauž nožēlu par to, ka līdz šim Austrumu partnerības politika nav tikusi vērsta uz sarežģīto jautājumu kopumu, kas saistīts ar nedeklarētu darbu, pāreju no neoficiālās uz oficiālo ekonomiku un darbu un darba ņēmēju sociālo nodrošinājumu;

4. norāda, ka tāda valsts pārvalde un tiesu sistēma, kurai iedzīvotāji var uzticēties, demotivē nedeklarētu darbu; tādēļ uzsver, ka pārejā no neoficiālās uz oficiālo ekonomiku izšķiroša nozīme ir tiesiskumam, labai pārvaldībai un korupcijas izskaušanai;

5. pauž bažas par jauniešu bezdarba līmeni un par to jauniešu skaitu, kas nemācās, nestrādā un neapgūst arodu (*NEET*) ES un *EaP* valstīs, kā arī par jauniešu skaitu, kurš iesaistīts ēnu ekonomikā; uzsver, ka tieši jaunieši nodrošina valsts kultūras, ekonomikas un sociālā mantojuma ieviešanu nākotnē un ka tādēļ būtu jāpiešķir prioritāte darbvietu radīšanai jauniešiem, kā arī pasākumiem, kas mudina nedeklarēta darba darītājus pārietu uz deklarēto ekonomiku; norāda, ka nākamajā ES daudzgadu finanšu shēmā (DFS) un Eiropas kaimiņattiecību instrumenta (EKI) pēctecī būtu jāparedz lielāks atbalsts jauniešu nodarbinātībai oficiālajā ekonomikā, izmantojot labo praksi, kas izstrādāta Jaunatnes nodarbinātības iniciatīvas ietvaros;

6. mudina izstrādāt sistēmu, saskaņā ar ko ES varētu atzīt *EaP* valstīs iegūtu kvalifikāciju;

7. atkārtoti norāda, ka publiskajā iepirkumā un starptautisku finanšu iestāžu (Pasaules Bankas, Starptautiskās Finanšu korporācijas, Eiropas Rekonstrukcijas un attīstības bankas un Eiropas Investīciju bankas) aizdevumu izsniegšanā ir svarīgi piemērot nulles iecietības politiku attiecībā uz nedeklarētu darbu, tostarp apakšlīgumos un piegādes ķēdēs;

Īstermiņa pasākumi

8. aicina ES dalībvalstis un *EaP* valstis vairot sabiedrības informētību par steidzamo nepieciešamību rīkoties un palielināt centienus, lai novērstu nedeklarētu darbu, tostarp organizējot sabiedrības informētības vairošanas kampaņas sadarbībā ar sociālajiem partneriem; aicina Komisiju atbalstīt ES dalībvalstis un *EaP* valstis, nodrošinot efektīvu informācijas sniegšanu par nedeklarēta darba ietekmi uz darba ņēmējiem, uzņēmumiem un sabiedrību un par darba ņēmēju tiesībām, kas izriet no starptautiskajām darba tiesībām, kuras noteiktas SDO konvencijās, tostarp sūdzību iesniegšanas un apelācijas procedūrām; uzsver nepieciešamību vairot plašākas sabiedrības informētību par to, ka nedeklarēta darba darītāji var tikt pakļauti smagai ekspluatācijai, un nepieciešamību sekmēt nulles iecietību attiecībā pret šādu darba ņēmēju ekspluatāciju, tostarp pret viņu ekspluatāciju privātās mājsaimniecībās;

9. mudina ES dalībvalstis un *EaP* valstis, kuras vēl nav ratificējušas attiecīgās SDO konvencijas un ieteikumus, tostarp Nr. 94 (Darba tiesību klauzulas (valsts iepirkuma līgumi)), Nr. 102 (Sociālais nodrošinājums (minimālie standarti)), Nr. 144 (Trīspusējas konsultācijas), Nr. 155 (Darba drošība un veselība) un tās 2002. gada protokolu, Nr. 167 (Darba drošība un veselības aizsardzība celtniecībā), Nr. 177 (Darbu mājās), Nr. 184 (Drošība un veselības aizsardzība lauksaimniecības nozarē), Nr. 187 (Stimulējošs pamats drošībai un veselības aizsardzībai darbā), Nr. 189 (Mājsaimniecībās nodarbinātās personas), Nr. 202 (Sociālās aizsardzības minimums), Nr. 204 (Pāreja no neformālas uz formālu ekonomiku) un Nr. 205 (Nodarbinātība un pienācīgs darbs mieram un izturētspējai), to darīt un sekmēt to īstenošanu praksē;

10. uzskata, ka lielāks uzsvars būtu jāliek uz tādu noteikumu īstenošanu, kas saistīti ar ES un *EaP* divpusējo nolīgumu nodaļām "tirdzniecība un ilgtspējīga attīstība" un "nodarbinātība, sociālā politika un vienlīdzīgas iespējas"; aicina Komisiju gada īstenošanas ziņojumos sniegt plašu informāciju par attiecīgo noteikumu īstenošanu atbilstīgi *AA*/*DCFTA* ar Moldovu, Gruziju un Ukrainu, kā arī par progresu ES un Armēnijas *CEPA* attiecīgo noteikumu īstenošanā pēc tā ratificēšanas;

11. aicina *EaP* daudzpusējās struktūras ietvaros izveidot iestāžu sadarbības mehānismu, lai novērstu nedeklarētu darbu; iesaka Nodarbinātības, sociālo lietu un iekļautības ģenerāldirektorātā izveidot daudzpusēju (apakš)platformu, kas varētu konsultēt *EaP* struktūras, tostarp Platformu 2, par tirdzniecības un ekonomiskās sadarbības sociālajiem un darba aspektiem;

12. uzskata, ka, sekojot *UDW* platformas piemēram, varētu izveidot mehānismu, balstoties uz paraugpraksi un uzlabotu datu apkopošanu; norāda, ka šādam mehānismam vajadzētu nodrošināt satvaru, uz kura pamata novērtēt faktorus, raksturlielumus, cēloņus un apstākļus, kas saistīti ar neoficiālu un nedeklarētu darbu un sliktiem darba apstākļiem valsts un pārrobežu kontekstā, un apmainīties ar paraugpraksi par to, kā uzlabot darba ņēmēju sociālo nodrošinājumu un veicināt pienācīgas kvalitātes nodarbinātību un sociālo aizsardzību visiem;

13. aicina dalībvalstis un *EaP* valstis slēgt divpusējus nolīgumus par datu apmaiņu un administratīvo sadarbību saistībā ar pārrobežu nedeklarētu darbu; uzsver, ka ir jāizstrādā praktiski līdzekļi, lai apkarotu organizētus pārrobežu nedeklarēta darba veidus un tīklus;

14. atzinīgi vērtē Eiropas sociālo tiesību pīlāra pieņemšanu; aicina ES dalībvalstis un *EaP* valstis nākamajā augsta līmeņa sanāksmē apspriest, kā pielāgot Austrumu partnerības politiku, ņemot vērā Eiropas sociālo tiesību pīlāru, un izstrādāt kopīgu satvaru, lai analizētu sociālo pamattiesību īstenošanu, atsaucei izmantojot Eiropas sociālo tiesību pīlāra 20 principus un rezultātu pārskatu sociālajā jomā, un ilgtermiņa mērķi panākt *EaP* valstu atbilstību šiem 20 principiem;

15. uzskata, ka izveidotā *UDW* platforma varētu palīdzēt paplašināt sadarbību, piesaistot ekspertus gan no ES, gan *EaP* valstīm; aicina ES izskatīt iespēju izveidot mehānismu, kas ļautu trešām valstīm piedalīties *UDW* platformas darbībās un gūt labumu no tām;

16. aicina ļaut *EaP* valstīm piedalīties nodarbinātības un pienācīgas kvalitātes nodarbinātības veicināšanas programmās;

17. uzsver, ka darba inspekcijām ir svarīga nozīme, aizsargājot darba ņēmēju tiesības, nodrošinot veselību un drošību darba vietā un cīnoties pret nedrošu darba vidi, novēršot nodarbinātības aizsardzības noteikumu pārkāpumus un veicinot taisnīgu un sociāli atbildīgu ekonomikas izaugsmi, tādējādi palīdzot nodrošināt, ka algas un sociālās apdrošināšanas iemaksas tiek faktiski samaksātas, palielinot nodokļu un sociālās apdrošināšanas ieņēmumus un garantējot sociālā nodrošinājuma pieejamību darba ņēmējiem attiecībā uz slimību, nelaimes gadījumu darbā un pensiju; nosoda to, ka stingras ekonomikas politikas un pārejas procesu dēļ darba inspekcijas ir novājinātas vai pat likvidētas; jo īpaši aicina *EaP* valstis mainīt šīs tendences virzienu un nodrošināt valsts darba inspekcijām adekvātu finansējumu, personālu un apmācību; aicina Komisiju atbalstīt pārrobežu apmācību un cita veida sadarbību valstu darba inspekciju starpā;

18. norāda uz sociālo partneru svarīgo nozīmi, apkarojot nedeklarētu darbu daudzās ES dalībvalstīs; uzsver nepieciešamību stiprināt sociālo dialogu un apspriešanos ar sociālajiem partneriem *EaP* valstīs, lai tos iesaistītu darba apstākļu, darba standartu un sociālās aizsardzības uzlabošanā;

19. iesaka valstu iestādēm ES dalībvalstīs sekmēt iekšzemes alianses pret nedeklarētu darbu vairāk skartajās jomās, piemēram, būvniecības, transporta, tūrisma un lauksaimniecības jomā;

20. uzsver arodbiedrību lielo nozīmi nedeklarēta darba apkarošanā un nedeklarētu darba ņēmēju aizsardzībā, jo arodbiedrības parasti ir pirmās struktūras, kas saņem informāciju par problemātiskām, krāpnieciskām, ļaunprātīgām vai nelikumīgām situācijām; ar bažām norāda uz sarežģījumiem, ar ko arodbiedrības saskaras *EaP* valstīs, proti, sākot ar pulcēšanās un biedrošanās brīvības ierobežojumiem līdz šķēršļiem veikt sociālo dialogu; aicina ES dalībvalstis un *EaP* valstis nodrošināt nosacījumus, kas nepieciešami, lai arodbiedrības varētu strādāt, un aicina Eiropas Komisiju turpināt sniegt tām atbalstu;

21. mudina uzņēmumu kopienas pārstāvjus ES un *EaP* valstīs uzņemties korporatīvo sociālo atbildību, cīnoties pret nedeklarētu darbu, tostarp piegādes ķēdēs; atgādina viņiem, ka nedeklarēts darbs tirgū rada negodīgu konkurenci;

22. atzinīgi vērtē darba grupas Nr. 5 "Sociālās un nodarbinātības politikas virzieni un sociālais dialogs" Austrumu partnerības pilsoniskās sabiedrības forumā; ierosina šai darba grupai piedalīties notiekošajās apspriedēs par nedeklarētu darbu, uzsverot pilsoniskās sabiedrības nozīmi;

23. aicina ES daļu no palīdzības, ko sniedz *EaP* valstīm un ko nodrošinās DFS finanšu instrumenti pēc 2020. gada, paredzēt šim sarežģītajam jautājumu kopumam, ietverot atbalstu darba inspekciju sistēmu institucionālajai attīstībai, un sociālā dialoga un sociālo partneru spēju stiprināšanai, tostarp nozaru līmenī, kā arī pilsoniskajam dialogam un pilsoniskās sabiedrības organizāciju darbam kopumā;

Ilgtermiņa pasākumi

24. uzsver, ka pārejai no neoficiālās uz oficiālo ekonomiku vajadzētu būt daļai no plašākas ilgtermiņa stratēģijas, lai uzlabotu strukturētu darbvietu radīšanu, darbvietu kvalitāti un piekļuvi nodarbinātībai, cīnītos pret darbaspēka segmentāciju, apkarotu korupciju, nodrošinātu fiskālās un sociālās iemaksas, izstrādātu vai paplašinātu visaptverošu sociālās apdrošināšanas segumu un nodrošinātu universālu sociālās aizsardzības minimumu saskaņā ar SDO Ieteikumu Nr. 202;

25. uzsver, ka pieredze liecina, ka pāreju no nedeklarēta uz deklarētu darbu sekmīgi veicina gan pilnvaru nodrošināšana iestādēm atbilstības panākšanai spēkā esošajiem tiesību aktiem, gan stimuli, piemēram, ienākuma nodokļa atvieglojumi un subsīdiju shēmas, kas vērstas uz darbvietu legalizēšanu; aicina ES dalībvalstis un *EaP* valstis izstrādāt ilgtermiņa ceļvedi ar pārbaudāmiem kritērijiem;

26. mudina *EaP* valstis pilnveidot valstu spēju novērst un apkarot nedeklarētu darbu, plaši iesaistot ieinteresētās personas, tostarp sociālos partnerus un NVO;

27. uzsver, ka nedeklarēta darba pievilcību var efektīvi samazināt, izstrādājot pārredzamas nodokļu un valsts sociālās aizsardzības sistēmas, kas ir pieejamas un pievilcīgas; aicina ES dalībvalstis un *EaP* valstis izstrādāt valsts līmeņa stratēģijas, kas vērstas uz visaptverošu sociālā nodrošinājuma sistēmu izveidi saskaņā ar SDO Ieteikumu Nr. 202 par sociālās aizsardzības minimumu un Konvenciju Nr. 102 par sociālo nodrošinājumu, lai paplašinātu segumu, iekļaujot iedzīvotājus, uz kuriem tās pašreiz neattiecas un kuri iesaistīti neoficiālajā ekonomikā, kā arī lai atbilstīgi risinātu nedeklarēta darba jautājumu;

28. mudina ES dalībvalstis un *EaP* valstis slēgt divpusējus nolīgumus, jo īpaši to valstu gadījumā, kuras saskaras ar emigrācijas un imigrācijas plūsmu tendenci, kas galu galā noved pie nedeklarēta darba;

29. aicina dalībvalstis un *EaP* izstrādāt kopīgu satvaru sociālā nodrošinājuma koordinēšanai, lai aizsargātu mobilu darba ņēmēju sociālā nodrošinājuma tiesības;

30. uzdod līdzpriekšsēdētājiem šo rezolūciju nosūtīt Eiropas Parlamenta priekšsēdētājam, Padomei, Komisijai, Komisijas priekšsēdētāja vietniecei / Savienības Augstajai pārstāvei ārlietās un drošības politikas jautājumos, Eiropas Ārējās darbības dienestam, kā arī dalībvalstu un Austrumu partnerības valstu valdībām un parlamentiem.